

[Udenrigsministeren.]

så meget for. Med formandens tilladelse vil jeg gerne anføre, hvad udenrigsminister Vishinskij sagde, idet jeg beder undskyldte, at jeg ikke har teksten for mig på dansk. Hr. Vishinskij sagde efter det officielle referat følgende:

„Hvad der blandes sammen her, er på den ene side fremgangsmåden for løsning af spørgsmålet i kontrolorganer“ — vel at mærke det kontrolorgan, som Sovjetrusland havde foreslået —

„og på den anden side fremgangsmåden for løsning af spørgsmål, der opstår for sikkerhedsrådet. I det førstnævnte tilfælde er der ikke tale om nogen enstemmighedsgrundsætning for nogen magt, og Sovjetunionen har aldrig rejst dette spørgsmål, den rejser det ikke nu og vil ikke gøre det i fremtiden. Hvad angår sikkerhedsrådet selv, må spørgsmålet om de permanente medlemmers enstemmighed anvendes på alle spørgsmål, der ikke er formssager, fordi dette står i pagten. Dette har nødvendiggjort det for Sovjetunionen at forsvare den grundsætning. Forsåvidt angår sikkerhedsrådet og fremgangsmåden ved dets afstemninger, har Sovjetunionen forsvaret, forsvarer nu og vil forsvare denne grundsætning, fordi uden den kan der ikke findes nogen organisation af De Forenede Nationer i det hele taget.“

Med denne udtalelse forekommer det mig, at den russiske udenrigsminister med megen klarhed har bekræftet den fremstilling, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen gav af Sovjetunionens forhold til vetoretten og betydningen deraf.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at den amerikanske plan om at overlade atomkraften og fremstillingen deraf til en international kommission ville betyde, at Sovjetrusland skulle overlade sine energikilder til De Forenede Stater. Der må man virkelig sige: hvorfor dog det? Hvorfor kan man ikke akkurat lige så vel sige det omvendte, at forslaget om at overlade til en international kommission at bestyre, at kontrollere og at eje atomenergien betyder, at Amerika overlader sine kraftkilder til Sovjetunionen? Forskellen ligger efter min mening på et punkt, som det ærede medlem hr. Kristen Amby fremhævede og med så stor styrke gjorde gældende, nemlig dette, at De Forenede Stater fremsatte sit forslag om at give afkald på Amerikas suveræne råden over atomenergien på et tidspunkt, da man i alt fald i Amerika gik ud

fra, at atombomben alene kunne fremstilles i De Forenede Stater.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen kom derefter ind på en sammenligning af atomkraften med vandkraft. Det forekommer mig rigtigt nok at være meget nær ved Erasmus Montanus' betragtninger. Der er dog den meget væsentlige forskel, at atomkraften ikke forekommer helt så hyppigt som vandkraften.

Det, der ligger bagved det amerikanske forslag om en virkelig international kontrolkommission, er tanken om at lægge kontrollen over atomkraften hos det flertal af stater, som er stemt for fred. Det ærede medlems betragtninger over forholdet mellem det socialistiske Rusland og de kapitalistiske lande i den vestlige verden viser, synes jeg, at den store internationalist Aksel Larsen er modstander af atomkraftens socialisering, at det ærede medlem ikke vil acceptere en virkelig international kontrol med atomenergien, så længe flertallet af staterne ikke er blevet kommunistisk.

Formanden: Det ærede medlem hr. Alsing Andersen har ordet for en kort bemærkning.

Alsing Andersen: Efter at nu såvel samtlige ærede ordførere som den højtærede minister har haft lejlighed til at udtale sig, vil jeg tillade mig på de ærede medlemmer hr. Per Federspiels, hr. Kristen Ambys, hr. Jørgen Jørgensens, hr. Viggo Starckes og egne vegne at stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsorden:

„Folketinget tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning. Af denne fremgår det, at den danske delegation ved De Forenede Nationers plenarforsamlinger i overensstemmelse med den danske regerings instruktioner har stemt

for plenarforsamlingens resolutioner af 24. januar 1946, 5. november 1948 og 23. november 1949 om international kontrol med atomenergien, for plenarforsamlingens resolutioner af 14. december 1946, 19. november 1948 og 5. december 1949 om almindelig indskrænkning af rustningerne og for plenarforsamlingens resolution af 1. december 1949 om de vigtigste betingelser for fred.

Ved denne holdning har Danmark til stadighed aktivt virket for,

1) at der kan blive iværksat en betryggende international kontrol med, at